

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **F. O.**, narozený dne X
t.č. v X
sídlem X
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2025, č.j. KRPA-128830-11/ČJ-2025-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 28. 4. 2025 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce, protože je evidovaný v informačním systému smluvních států, přičemž doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že zákonné důvody pro jeho zajištění nejsou dány, rozhodnutí o zajištění je nepřiměřeným zásahem do jeho osobní svobody. Žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a dále § 50 odst. 2 správního řádu, neboť si neopatřil dostatečné podklad pro své rozhodnutí. Kdyby tyto povinnosti neporušil, nemohl by o zajištění žalobce rozhodnout.
3. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému ve věci zajištění žalobce znovu rozhodnout a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, žalobci bylo vydáno opatření v Litevské republice, na základě kterého je evidován v informačním systému smluvních států (Schengenský informační systém), byl vložen do SIS dne 19. 2. 2024 s platností do 18. 2. 2027.
5. Žalovaný též dostatečně a s ohledem na konkrétní okolnosti případu odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování, které by byly nedostatečné pro naplnění cíle řízení, žalovaný se neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj výrok odůvodnil. Uvedl, že žalobce svým pobytem na území ČR nerespektoval vyhlášené opatření Litvy, kterým mu byl odepřen vstup a pobyt na území členských států, podle čl. 24 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 je evidován v informačním systému smluvních států (SIS) jako nežádoucí cizinec, kterému má být zamezen vstup do schengenského prostoru.
6. Žalovaný výstižně shrnul podstatné okolnosti skutkového stavu a uvedl, které listinné důkazní prostředky jej opravňují vydat napadené rozhodnutí, v odůvodnění se vypořádal i s otázkou realizovatelnosti vyhoštění, kdy neshledal existenci dlouhodobých překážek. Vycházel ze zjištěného skutkového stavu, dle kterého žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bylo zjištěno, že od 19. 2. 2024 do 18. 2. 2027 mu byl na území schengenského prostoru odepřen vstup a byl Litvou zařazen do Schengenského informačního systému, podmínky § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců byly naplněny. Žalovaný též jasně a dostatečně definoval, proč nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování, pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že se cizinec bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního jednání cizince, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve uložil zvláštní opatření za účelem vycestování.

7. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, dostatečně odůvodnil naplnění kumulativních podmínek ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*
11. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
12. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že byl žalobci uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a smluvních států, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, ze kterého plyne, že na základě rozhodnutí orgánů Litevské republiky, které bylo vloženo do SIS dne 19. 2. 2024, byl žalobci udělen zákaz vstupu na území členských států EU a smluvních států na dobu tří let, tuto konkrétní skutečnost žalobce nijak nespornuje. Splnění druhé podmínky, tedy, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, se soud bude zabývat níže v tomto rozsudku. Třetí podmínka je naplněna, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států, kdy splnění této podmínky rovněž vyplývá ze správního spisu. Žalobce je totiž na základě uvedeného rozhodnutí Litevské republiky vloženo do SIS dne 19. 2. 2024 veden v Schengenském informačním systému (SIS) jako nežádoucí osoba, a to na dobu tří let, tedy pro období od 19. 2. 2024 do 18. 2. 2027. Nebylo tedy pochyb o tom, že žalobci byl jiným členským státem EU uložen zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a smluvních států, který byl stále platný a pro který byl žalobce veden v SIS jako nežádoucí osoba, ke vstupu na území ČR, kde byl policií kontrolován a zajištěn dne 20. 4. 2025, nebyl vůbec oprávněn. Žalobce přitom vypověděl, že na území ČR pobýval již od 23. 9. 2023 bez přerušení, dle žalovaného tak pobýval na

území ČR od 19. 2. 2024 do 20. 4. 2025 a v tomto období nerespektoval opatření Litvy. Žalovaný tedy nijak nepochybil, pokud za daných dostatečně prokázaných okolností rozhodl o zajištění žalobce, zákonné podmínky tím byly naplněny, žalobce v žalobě nijak nespecifikoval, jaké konkrétní podstatné okolnosti žalovaný nezjistil.

13. K možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvádí soud následující.
14. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
15. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
16. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, přitom dospěl k závěru, že: *„Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním

orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

17. Soud konstatuje, že žalovaný se v rozhodnutí možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval, a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při podání vysvětlení. V napadeném rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že žalobce nerespektoval opatření zákazu vstupu na území členských států EU uložené mu Litevskou republikou, přes toto opatření pobýval na území České republiky, což vůbec neměl učinit, dříve měl pobytové oprávnění vydané Litvou za účelem práce, přesto nejel do Litvy, ale přicestoval rovnou do ČR, neplnil důvod uděleného pobytového oprávnění v Litvě (i když s tamními orgány neměl nikdy problém), zařídil si pro něj snazší litevské vízum, ale neměl úmysl vůbec tam pobývat, přicestoval rovnou do ČR, kde chtěl pracovat a pracuje (zjevně bez oprávnění), jeho jednání se jeví jako účelové. Žalobce si musel být vědom, že pokud měl pracovní povolení v Litvě, nemohl na jeho základě pracovat v ČR, o svůj pobytový status na území ČR se nijak zvlášť nezajímal. Z toho žalovaný dovodil, že žalobce se přes omezení mu uložené svévolně pohybuje po schengenském prostoru a nerespektuje své povinnosti, a tedy ani neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem, za této situace dovodil nebezpečí, že by žalobce opětovně právní předpisy nerespektoval. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nenabídl ani není schopen složit finanční záruku z důvodu nedostatku finančních prostředků, disponuje pouze částkou 500 Kč pro osobní potřebu, nikdo za něj ani složení finanční záruky nenabídl, nemá na území ČR trvalou adresu, bydlel na různých adresách, které nikde nehlásil, nyní dle svého tvrzení bydlí na ubytovně, ale adresu nezná, k této adrese jej nic neváže a může jí kdykoli změnit a být nekontaktní nebo se skrývat, na území ČR nemá žádný majetek a nedisponuje dostatečnými finančními prostředky, nemá v ČR ani žádné kulturní či soukromé vazby, které by mohly být zajištěním nepřiměřeně zasaženy, manželku, dítě a rodinu má v Uzbekistánu, o kterém prohlásil, že je to pro něj bezpečná země a nic mu tam nehrozí, nemá překážku ve vycestování, na území ČR má pouze bratra, na sobě jsou však vzájemně nezávislí. Za těchto okolností žalovaný shledal, že žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem (tedy ani případně mu uložené zvláštní opatření za účelem vycestování) a zajištění není v jeho případě nepřiměřené. Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje, posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k výše uvedeným individuálním aspektům případu žalobce. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon vycestování žalobce a že by

žalobce dále opatření Litvy nerespektoval. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenásvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky, bylo dáno nebezpečí, že žalobce by i nadále z ČR neodcestoval a nadále by porušoval opatření, na základě kterého je veden v SIS.

18. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval realizovatelností předání žalobce ve stanovené lhůtě zajištění, uvedl, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad jeho předání do domovského státu, neboť neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala v případě žalobce realizovat jeho předání. Nebyly zjištěny žádné skutečnosti, pro které by předání do Uzbekistánu nemohlo být realizováno, ani žalobce žádné takové nesdělil, v této souvislosti žalovaný zhodnotil soukromé a rodinné poměry žalobce, jehož domovskou zemí je Uzbekistán, kde má rodinu, přičemž nebylo zjištěno, že by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, na území ČR zásadní vazby nemá. K tomu soud konstatuje, že v řízení o zajištění cizince není nutné postavit najisto, že navrácení cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti, se kterým se soud ztotožňuje, v daném případě nic neindikovalo, že by nebylo možné předání žalobce ve stanovené lhůtě realizovat. Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.

19. Pokud jde o délku zajištění, žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí dobu trvání zajištění 30 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Žalovaný přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje v řádu několika kalendářních dnů nebo týdnů, celková doba zajištění 30 dnů je tak přiměřená. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který

je nutný k výkonu předání žalobce učinit, stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. předání žalobce. Ani v tomto směru tak žalovaný nepochybil.

20. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil, což je patrné z výše uvedených bodů. Soud shledal, že všechny podmínky vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány

žádné překážky v realizovatelnosti předání žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.

21. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 7. května 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně